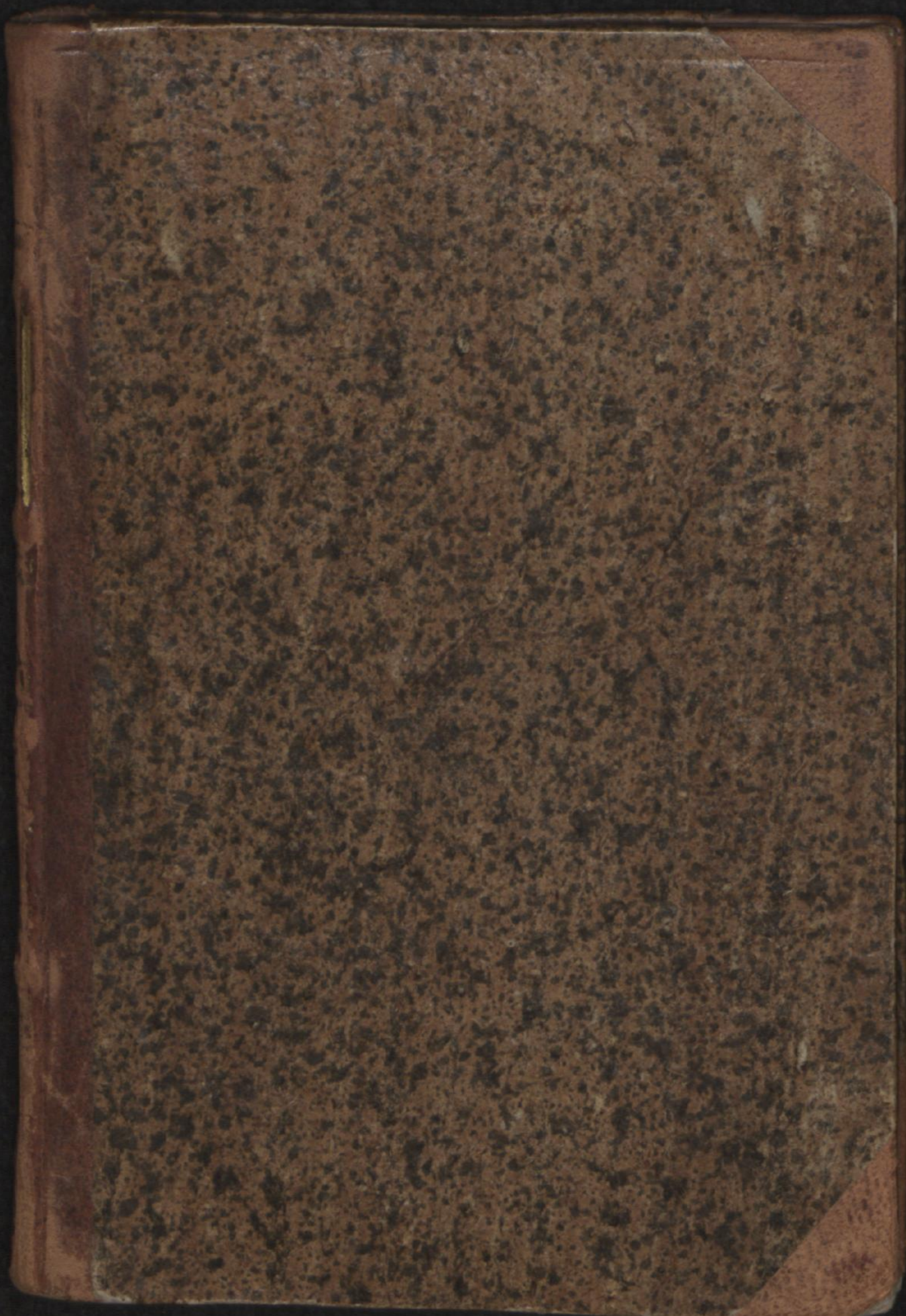
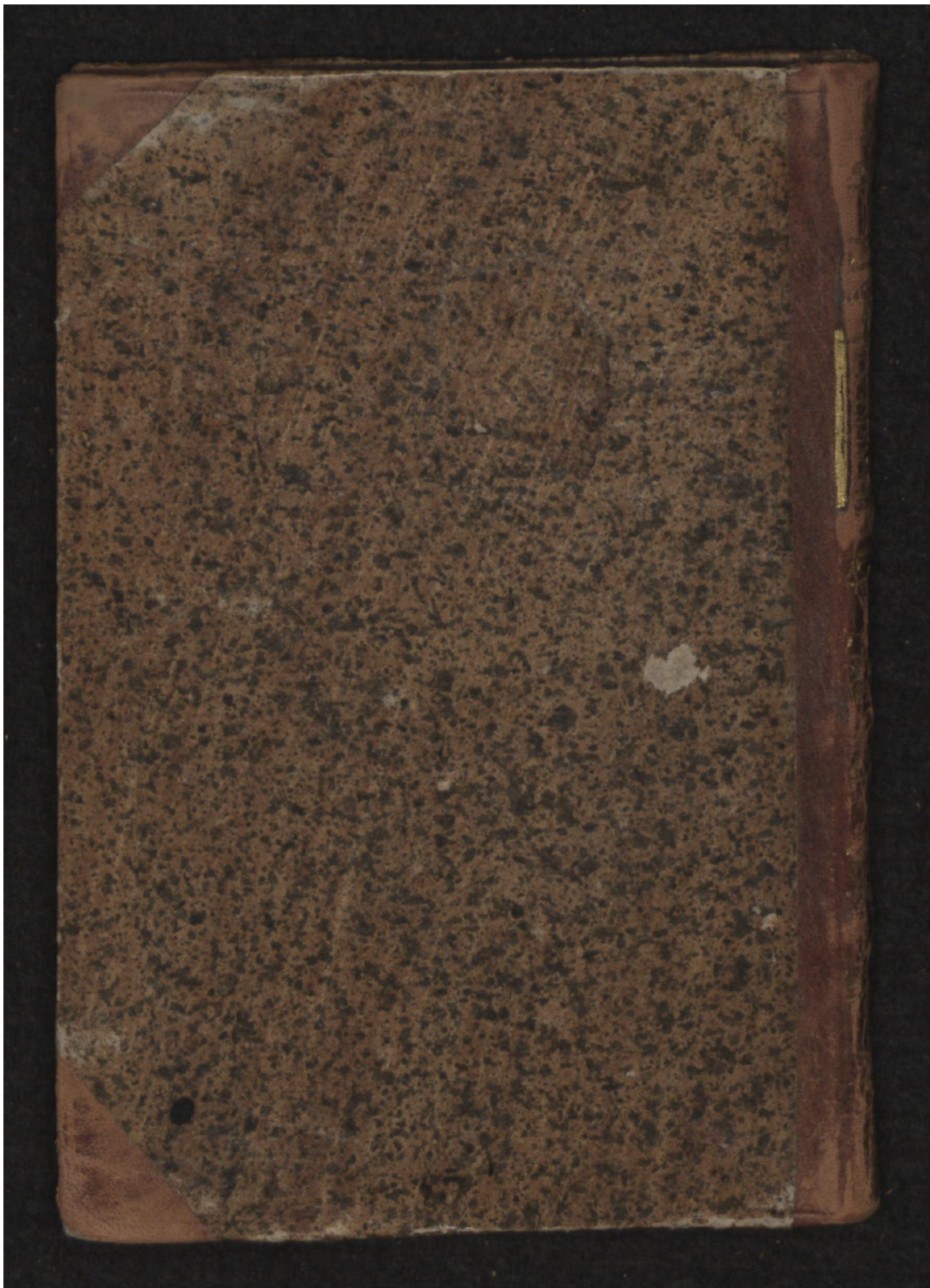

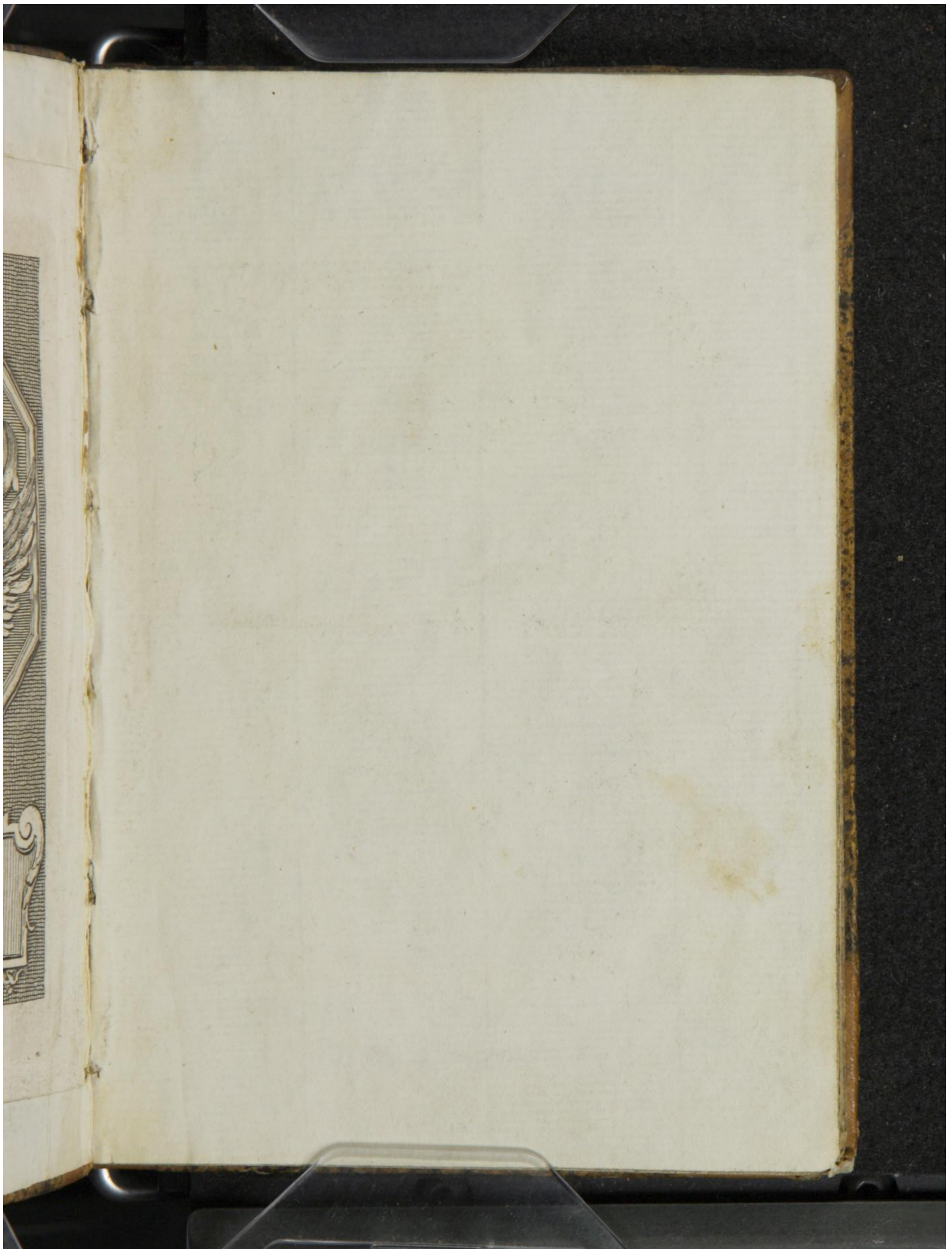

M Tuscher fecit

Den Rette
Historie / om det
merckelig Slag oc Seiruinding / som FRIDERICK den II. met Guds Naade / Dannemarcks / Norgis / Vendis oc Gottes Konge / beholt imod de Suenske for Falckenbierg vdi Halland /
Den
20. Octobris /
Anno
1565.

Prentet i Kiøbenhaffn / Aff
Matz Vingaard. 1581.

POTENTISSIMO

Principi ac Illustrißimo Domino, domino FRIDERICO *II. Daniæ, Nortuagiæ, Gottorũ, Vandalorumq́;* REGI: *Duci Slesuici, Holtzatiæ, Stormariæ & Dytmarsiæ: Comiti in Oldenburgo & Deelmenhorst Domino suo Clementißimo.*

El er det ſande i leſten ſtaar/
Den Stercke ſit Huſſ at
giømme:
Men kommer der den ſom meer
formaar/
Da trengis den Stercke at rømme.

DEr Jeſus Chriſtus Guds euig Søn/
Slogs ſig met Dieffueiſens rige:
Da fald oſſ til/ den Seir ſaa ſkøn/
Oc hin den Stercke maat vige.

HVor for wi oc vor Kempe god/
Ville ſtedſe loffue oc priſe:
Met Tro oc Bøn falde hannem til fod/
Oc hannem all tack beuiſe.

OC ſiunge der aff til Euig tid/
J de tilkommende Slecte:
At hand oſſ her/ vor Broder blid/
Vilde hielpe ſaa vel at fecte.

DEn ſamme Førſt end nu ſaa ſterck/
Sin Chriſten at forſuare:
Bruger ſaa maniget ſtolt Hoffuerck/
At hand kand oſſ beuare.

DOg stiller hand sig saa trolig an/
At naar oss mest monne quide:
Da treder hand først her paa vor plan/
Oc hielper oss mandlig Stride.

ALene hand sig oc giømme vil/
At skiffte den Seir til maade:
Oc huem at Lycken skal falde til/
Vil hand alene oc raade.

THi hand oc ene aff Guddoms mod/
Haffuer alle de Lodder at volde:
Saa skiffter hand effter sit vijse raad/
Huort hen den Beste skal falde.

HAnd veed oc ene at giffue trøst/
Naar tid oc sted er inde:
Wi tacke dig kiere Jesu Christ/
Som hielper da dine at vinde.

SAa hialpst du oc i denne Strid/
Der wi vore Fiender søgte:
Loff skee dig Gud i euig tid/
Som Danmarcks Krone forøgte.

Der

DEr mand screff Tusind femhundrit Aar
Oc fem oc Tresinds tiue:
Den tiuende dag i Octobri staar/
Saa mand de Fennicker flue.

MOd Falckenbierg hen ved den Aa/
Som der løber vd saa stride:
Alt paa den platz der deylig laa/
Der løstet de Suenske at bide.

WJ dennem vel offte haffd budit til/
Om de deris ære vild volde:
At prøffue met oss it Rytter spil/
Oc mandelig mod oss holde.

END dog at de vel offte lod/
Som de vilde met oss møde:
Dog torde de aldrig holde oss fod/
At wi dem ret kunde søge.

MEn stedze met forhonisk ord/
Lod de sig mercke oc kiende:
Och saa met Brand / oc grusomt mord/
Offuer arme smaa Børn oc Quinde.

 For

FOr Elsborg wi tho Maanet før/
Lod dennem til biude met lige:
At de vilde holde en Slacting der/
Oc Erligen mod oss stride.

DE gaffue der suar/ at de ocsaa/
Det samme aff oss vild haffue:
De skulle oss føre en Momskantz paa/
Den oss skulde ilde behaffue.

SAa holt wi vort Slactorden fri/
Oc voctet vors Fiender at komme:
Men der wi røckte lit frem vdi/
Begynte de strax at rømme.

DEr toge de hen blant Klipper oc steen/
Oc anden deris Vey at rende.
Men nu da vaare de kommen igen/
Oc vilde saa lade sig kiende.

EN grusom Hob wi bleffue der var/
Som ieg vel sige torde:
Der fløy en Fennick/ for huert det Aar/
Som Christus leffde paa iorde.

Men

MEn ſexten vaare de Faner bold/
De Rytter ſloge vd ſaa vide:
De Suenſke ſig megit Hofferdig holt/
Deris Heſte motte Dantze oc ſkryde.

DE lode ſig tycke/ vnder Heſte been/
At kunde de Danſke leg øde:
Thi vore haffde ſaa en ringe anſeen/
Oc ſiuntis at ey torde møde.

DOg haffuer det erlige Danſke blod/
Oc erlige Tydſke deſlige:
Sig icke forferdet for ſligt it mod/
Som Suenſken viſt aff at ſige.

MEn ſtrax vort Folck det kundſkab fick/
Huad Fiendern haffde ret i ſinde:
Huer til ſit Harniſk oc Verie gick/
Oc lod ſig villig befinde.

SAa ryckte wi ſtrax hen mod det ſted/
Som Gud vilde ſkiffte den Lycke:
Wi fore vel ſtille/ dog gleddis der ved/
At Suenſken vilde bide til pricke.

Voris

VOre Fennicker søtten/ vore Fanner siu/
Det vaar den mact wi haffde:
Men Christus vaar selff for andre siu/
Oc andre Søtten tillagde.

MEt hans mact/ oc det Himmelske raad/
Oc siden met Krigsmendtz forde:
Da fectet den Danske Konning god/
Oc ære oc priss hiem spurde.

MEn der vort Folck vaar kommen saa/
Som Gud vilde Striden skul stande:
Da er det glæde at tencke der paa/
Huad huer tog sig til hande.

SOm Fulen vnder den høye Sky/
Oc Fisken i Floden hin brede:
Saa glæddis vor gantske Heer paa ny/
Der de deris Fiender skulde søge.

MAnd haffuer ey hørt i Tusind Aar/
Noget Folck met større begiere:
Vere draget imod en hob saa stor/
End dog de ferre mon vere.

Jeg

Jeg vil oc Felt Øffuersten sige fra/
Som vel er værd at neffne:
Hand oc sin ære beuiste da/
Der hand kunde see sin effne.

Først skickede hand huer hen i den sted/
Som hannem burde vel at holde:
Saa trøster hand Folcket/ oc raadde til met/
At huer sin ære skulde volde.

Hand bad dem tencke deris Færnlands priss
Oc gamle Forælders lempe:
Oc at de huer deris Konning viss/
Haffde loffuet for ham at kempe.

At Trøctet gaar/ huor huer for sig/
Skulde sig ey findis lade:
Saa villig oc frimodelig/
Som det sig burde met alle.

Thi bør det oss/ du Ridderskab/
Der til at tencke met snille:
At wi vanrøct oc saadan Sag/
Met Mandelig daadt kund stille.

B Her

HEr holder nu for oss paa den plan/
Vor Fiender som de ville bide:
Oc spottelig sender oss ord oc hoen/
Om wi tør met dem stride.

DEr for er det mit ord i dag/
For Gud som alle skal dømme:
At huer hand holder sig hoss sin Sag/
Oc tencker sin ære at giømme.

HVer tencke den Euig spot oc spee/
Som hannem skal følge til døde:
Om hand tør icke sin Fiende see/
Oc dristelig mod ham møde.

HEr tencke oc hoss huer redlig Mand/
Huad den kand komme til ære:
Som wspart for sit Fæderne land/
Beuiser sig tro at være.

DEn Gud som haffuer oss skabt oc giort/
Til huilcken wi alle maa lide:
Hand giffuer vel raad oc mandom stort/
Oc hielper oss vist at stride.

Det

DEt er vel sandt at wi ere faa/
Oc hine vel mange flere:
Men Seiren mon dog i Himlen staa/
Vaar de end dobbelt mere.

SAa haffuer oc Gud i fordom tid/
Beuist de Danske sin Naade:
Jeg haabes hand er i dag oss blid/
Oc hielpe vil selff at raade.

JSee men til i Danske mend/
Der til i Tydske bolde:
Fattig oc Rig / baad Herre oc Suend/
At huer sig ret kand holde.

WJ ere nu kommen til denne bro/
Huor ingen met ære kand vige:
Huer mene hin anden met hierte oc tro/
Saa bliffuer Gud paa vor side.

HEr hoss skulle i oc ey paa mig/
Nogen tuiffel eller arguan drage:
Jeg vil eder føre saa flittelig/
Som Gud min Siel skal tage.

SEr i nu til/ at i giør saa/
Som i aff Gud vil hende:
Jeg vil den fremmerst i spitzen staa/
Oc lade min ære der kiende.

DVeniste Gud som alt formaa/
Oc all vor trøst mon vere:
Du hielpe oss vel at komme her fra/
Met euig priss oc ære.

DEr hand saa talit / kunde mand forstaa/
Huad huer haffde mest i sinde:
Mand aldrig større glæde saa/
End mand der strax kunde kiende.

FElt Offuersten vaar en vnger Mand/
Oc Daniel mon hand hede:
En Randzow / fød i Holstenland/
Som sig saa ærlig tede.

HAnd gaff det Folck oc da sligt mod/
Met saadan ord til minde:
At huer en Mand til Hest oc fod/
Bleff fri oc trøst til sinde.

Der

DEr robte oc huer vdaff ſit leed/
At hand ſkulde fri indſette:
De vilde ham følge ſom det burde ved/
Oc ingen ſin ære forgette.

DEr tede oc Gud ſin ſtore miſkund/
Som wi maa vel bekiende:
At Veir oc Regn ſaa mangelund/
Begynte de Danſk at tiene.

DEr blæſte den Dag it Veir ſaa ſterck/
Oc oſſ all meſt til ſkade:
Men nu der wi ſkulde prøffue vort verck/
Da vendis det oſſ til bade.

DEr aff bleff Folcket meget frijt/
Oc ſtrax bekiende til lige:
At de formerckte/ at Gud ſaa blijd/
Vild hielpe de Danſk at ſtride.

SAa drog da Offuerſten noget fram/
Vilde ſee huor hine tog lade:
Men ſom hand lidet paa Veien kam/
Stod hannem it Gierde til ſkade.

STrax robte hand der de Graffuere i ring
Som Skandzer oc Volde mon kaste:
I kaste mig det Stengierde omkring/
Oc lader eder drabelig haste.

EFfterdi ieg seer oss giffuis tid/
Saa lader oss Veyen slette:
Mig tyckis at Dantzen vil streck sig hid/
Naar wi komme ret i trette.

DEr det vaar giort/ da drog hand frem/
Vor Fiender holt lige stille:
Saa sende hand vd Trometer fem/
Oc bød de Suenske til Gilde.

KOm her/ Kom her/ saa blæste wi vd/
De Suenske sig ey forsømde:
Men strax sende lige saa mange imod/
Oc lod oc blæse det samme.

DEr wi det saa/ greb huer strax til/
Huad hannem kom best til haande:
Her vilde nu yppis det store Spil/
Som spaadt vaar aff for lange.

Saa

SAa kom de Suenske off dragend imod/
Wi dem met ære vndfinge:
Det bleff beuist til Hest oc fod/
Huor wi til Gildes mon ringe.

DE Høffuetzmend alle/huer ved sit naffn/
I huad mand dem mon kalle:
Beuiste deris ære met styrck oc gaffn/
Oc trolig indsette de alle.

MOritz Podbusk: oc Hack Holgersøn/
Oc Josua en Quale met ære/
Frantz Banner: oc Per Gyldenstiern/
Henninck Tornaw/mon Ritmestere vere.

DEn første Drebning førde Øffuersten for
Oc Moritz wi Podbusk kalle:
Mod fem Faner Suenske: huor vnder dog
En Tydsk fane/ sterck met alle. (vaar

DEn anden Drebning/ Hack Holgersøn/
Oc Josua van Qualen giorde:
Ocsaa Frantz Baner: mod Faner sex
Som Tydsk oc Suenske de førde.

Da

DA drepte oc strax Per Gyldenstiern/
Oc Henninck Tornaw til lige.
Oc Muse fanen : mod andre fem/
Aff Findske oc Suerrigis rige.

DEr trodde oc da vort Fodfolck frem/
Nest Plathow oc Strickfod baade:
Som redligen oc beuiste dem/
Oc lod sin ære der raade.

MEt andet Friborne oc fattige met/
Saa mangen stolt Helt til pricke:
Som aff frijt mod/ oc god besked/
Gantske sterckelig mon indtrycke.

DEr gick da an det store bad/
Som tilredt vaar for lange:
De Danske gaff paa/ oc følgedis ad/
De Suenske dem Suettis aff bange.

IT herligere Slag i Tusind Aar/
Skeed icke i disse Lande:
Som minde vden forraskels vaar/
Det kand mand sige for sande.

De

End dog at det iblant kand skee/
At en for Aarsag store:
Maa trenges til at lade sig see/
Den hand ey gierne giorde.

DEt er en stor Elendighed/
Krig oc mod Gud at føre:
Oc helder Turckens stor grumhed/
End Christi Mildhed giøre.

DOg kommer Gud det smuct igen/
Oc alt betal til pricke:
Naar en Voldsmand end skønest meen/
At det er glemt huert stycke.

DEt siges vel oc/ at en Krigsmand/
Bør icke Barmhiertig vere:
Men det skal haffue sin ret forstand/
Om hand vil Krj met ære.

HVem ey sin Fiend tør gribe an/
Oc vil sin Uuen spare:
Naar hand ham seer paa rette plan/
Den fører sig tit i fare.

DEr bør hand hannem at legge ned/
Oc lade sit styrcke kiende:
Oc da fuldgiøre sin ære oc Eed/
Som hand hoss Gud vil finde.

MEn fattige wskyldige Børn oc Folck/
Oc andre elendige Quinde:
At myrde/ oc riffue paa Spetz oc dolck/
Kand ingen stor priss met vinde.

SAa giorde der nogle i Rodneby/
Oc Lyckeby desslige:
At større wret oc morderij/
Kunde faa vide aff at sige.

DE vilde beuise/ at de vaar Krijgs/
For de kunde Quindfolck døde:
Oc store ord tale/ effter gammel vijs/
Oc arme smaa Børn leg øde.

DEt vold oc andre slig stycker med/
Vilde Gud selff vedergiøre:
Naar hand men finge dem paa den sted/
Som hand vild Regenskab høre.

Dog

HVo da haffde seet de andres ferd/
Huor huer tog til at rende:
Der rende baad Støffle / oc spor oc suerd/
Oc søcte huor huer kunde lende.

DEt vaar det sidste der wi dem saa/
Thi Natten vild offuer oss volde:
Oc Skoue oc Moser der for oss laa/
Saa nøddes wi til at holde.

DOg haffde wi hafft en halff mijl til/
Som ieffn oc slet haffde verit:
Jeg det for sandingen sige vil/
Der haffde vel flere bleffuit.

SEx Tusind Suenske bleff paa den sted/
Saa Dantzet de oss til vilie:
Foruden de andre som mand ey ved/
Oc ingen kand rettelig telie.

DEr siunckit sig mange hen i den Aa/
Oc mange i Moser mon bliffue:
Som ingen kund vide at sige fra/
Oc ingen ved naffn kand scriffue.

Aff

Af voris bleff ved Femhundrede mend/
106 Baade Dansk oc Tydsk de bolde:
Der offuer bleff nogle Saarit oc skent/
Som dog deris Liff kunde holde.

WJ miste der oc nogen Adel god/
Dem til stor priss oc ære:
Sten Rosenspar aff Danmarcks Raad/
Som sig kunde Mandelig tiere.

HAnd vaar en from Gudfryctig Mand/
Baad dristig oc Sterck til hende:
Som nu oc for sit Fæderneland/
Vilde lade sin troskab kiende.

HEr bleff oc død saa mangen Heldt/
Baad Adel oc andre desslige:
Som vel met tiden kunde bliffue formelt/
Om nogen vil der aff scriffue.

SAa hør det sig en Adels mand/
Sin Konning oc Herre at tiene:
Huo sig saa holder til Land oc Vand/
Ham bør de røde Stiene.

Thi

Thi det er viſt/ i fordom tid
Vere ſkeed/ oc vel met rette:
For troſkab/ ſtyrck/ mandom oc fliijd/
Er ſkiold oc hielm indſette.

DEt vide de viſe Hoffueder vel/
Huar for de Adel mon vere:
Oc huor at huer ſig holde ſkal/
At giømme ſit Naffn oc ære.

SEx Rytterfaner finge wi der/
Oc fem de Fennicker ſkiene:
Mand haffde oc vel bekommet fleer/
Huem det haffde ſøgt alene.

DEr kaſtes vel Fennicker mangen tid/
Oc vaare der offte nedſlagit:
Men ingen aff oſſ tog det til ijd/
Der wi vore Fiender jaget.

DEr Natten kom nu driffuend paa/
Bleſt vor Tromet til lige:
Saa lod wi ſtrax da aff at ſlaa/
Oſſ burde ey lenger at ſtride.

MEn der vort Folck kom sammen igen/
Oc huer besøgte sin Fane:
Da motte mand see foruden meen/
Huem bleffuen vaar paa den bane.

DOg at wi dennem vel haffde kier/
Oc kunde vel seet de leffued:
Saa gledde wi oss dog i den ferd/
At de met ære vaare bleffued.

DEr fick vort Folck da Byt vel fast/
Oc megen skiøn ting at eye:
De haffde det tient foruden last/
Det maa ieg friligen seie:

WJ bleffue der paa den samme sted/
Vore døde wi komme til jorde:
De Suenske wi oc lod samle met/
Oc dennem det samme giorde.

DOg at de sielden aff Christelig skick/
Vilde Danskes lig begraffue:
Oss burde dog icke at giøre sligt/
Oc gaa saa slet aff laffue.

Men

MEn strax vore Fiender der vnder laa/
Vor Øffuerst huad monne hand giøre?
Hand lod it Bud til Kongen gaa/
Som hannem skulde Tiding føre.

HVem kand nu tencke det hierte oc sind/
Som Kongen aff Danmarck hende:
Der hannem kom Tidinge i Kammeret ind
Som Øffuersten til ham sende:

HAnd racte i Himmelen først sin Hand/
Oc Gud mon tacke oc loffue:
Saa bad hand for huer Erlig mand /
Som hannem holt Tro oc loffue.

DEr nest lod hand scriffue Breff oc Bud/
Til alle sine Kircker oc Lande:
Oc bød dem at tacke den Himmelske Gud/
Som dennem haffde frijt aff vande.

HAnd bad dem Bede/ at frem vdi
Vilde Gud deris Vern oc vere:
Oc hielpe hans Folck i flere slig Krij/
At prøffue sin Tro oc ære.

DEtte er det Slag Kong Friderick /
126 Mand monne den Anden kalle:
Vant aff de Suenſke ſaa mandelig /
For Falckenbierg met alle.

DV Euig oc hellig Trefoldighed/
Som eſt en Gud den ſande:
Du dele hannem Raad oc middel met/
Ret at Regiere ſin Lande.

DV vilt hannem holde vdi din Hand/
128 Oc til det beſte Regere:
Ach Gud du hielp oc huer den Mand /
Sit Færnland meen met ære.

A M E N.

1565.

Prentet i Kiø-
benhaffn / Aff Matz
Vingaard.
Den 4. dag Decem-
bris.
M. D. LXXXij.

Oc findis til Kiøbs
samme steds.

ANNO

M. D. LXXXII

Insignia Illustrissimi Danorum &c. Regis, Friderici II.

Insignia Illustrißimæ Danorum &c. Reginæ SOPHIÆ.

1 · 5 · 3 0
GOT · VERLIEHE · MIER · GENADE
G W G

